

[Justitsministeren.]

skal vise sig, at dette kun behøver at komme til at koste Staten meget lidt, hvis hensigtsmæssige Foranstaltninger, som jeg i den Henseende overvejer, skulde kunne blive til Virkelighed. Det foreslaas i § 4, at man paa Dommerkontorerne kan faa visse Forretninger udført eller stadfæstet ved de fornødne Dokumenter for en af Justitsministeriet fastsat Betaling, som skal være en billig Betaling, men dog et Vederlag for Arbejdet, og derigennem vil jo Statskassen faa et Vederlag, som i alt Fald tor en væsentlig Del kan ventes at kunne dække de Udgifter, som Staten maatte faa derved, at Fuldmægtigene skal lønnes.

Jeg anbefaler Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse til det høje Tings velviljige Behandling, og jeg maa jo paa Grund af den fremrykkede Tid ogsaa bede om, at Behandlingen maa blive hurtigt.

Trier: Det foreliggende Lovforslag og den Maade, hvorpaa det er blevet behandlet, er egentlig et Skoleeksempel paa, hvor vanskeligt det er at faa gennemført en Sag, hvorom der er Uenighed indenfor de forskellige Partier. Gennem en Aarrække har der været Diskussion om dette Lovforslag, og inden for alle Partier har der været Uenighed om det. Partistyret er saa ofte blevet kritiseret, men her er et Bevis paa, at Partistyret kunde være til adskillig Nytte, og at det, naar der mangler Partisammenslutning om et Lovforslag, kan tage som her 20 Aar, før det bliver gennemført.

I Efteraaret 1928 var et tilsvarende Lovforslag til Behandling her i Tinget, og da udtalte jeg paa Socialdemokratiets Vegne, at vi kunde tiltræde §§ 1—3 uden nogen som helst Betænkelighed — det var jo ogsaa tidligere vedtaget her i Tinget — men at vi havde vore Betænkeligheder ved § 4. § 4 indeholder for det første det Princip, at Staten overtager visse af det private Erhvervsliv tidligere udførte Forretninger og gør det for visse fastsatte Takster. Dette havde mit Parti intet at indvende imod, vi fandt, det var rigtigt, at Samfundet som saadant paatog sig dette. Vore Betænkeligheder drejede sig om, hvorvidt denne Statsopgave kunde forenes med Arbejdet paa Dommerkontorerne, og dette Spørgsmaal er stadig aabent og gør hele Sagen tvivlsom. Dertil kommer, at § 4 nu er udvidet i ikke ringe Grad — foruden hvad der tidligere har været Tale om: den formelle Affattelse af Skøder og Pantebreve — nu ogsaa skal omfatte andre retslige Dokumenter i Almindelighed, derunder Testamenter. I Bilaget

til Landstingsudvalgets Betænkning finder vi en Udtalelse af Professor Vinding Kruse, hvori han udtaler sine Betænkeligheder herved. Sagførerraadet har været meget hurtigt og har April 1930, altsaa i Dag, sendt en Henvendelse til Tingets Medlemmer om denne Sag, hvori det protesterer mod dette ud fra en Række forskellige Synspunkter. Jeg vil her gerne sige, at mit Parti ikke kan lægge nogen som helst Vægt paa de Synspunkter, der gøres gældende ud fra Sagførernes private Erhvervsinteresser, men at det eneste Spørgsmaal, der rejser sig for os, er, om vi ikke stiller Befolkningen daarligere, idet man, naar man paa Dommerkontorerne kan faa visse Blanketter udfyldt og den formelle Behandling af visse Sager foretaget, i alle Tilfælde tror, at Sagen er i Orden, skønt maaske juridisk Belæring var fornøden. Disse Betænkeligheder er fremført Gang paa Gang her i Tinget, og vi nærer dem stadig, men Sagen er den, at mit Parti er meget betænkeligt ved denne evige Lege Kispus med dette Lovforslag, ved at sende det fra det ene Ting til det andet, frem og tilbage, uden at der kommer noget ud deraf, og Spørgsmaalet er saa, om vi, da vi anser §§ 1—3 som Hovedsagen, det, der har nogen Betydning, saa ikke skal sluge det sure Æble, som § 4 muligvis er, og tage hele Lovforslaget, som det er, og det er mit Parti tilbøjeligt til at gøre ud fra det Synspunkt, at hvis det viser sig, som vi frygter, at det vil gaa ud over Befolkningen, at den gaar til Dommerkontorerne, idet den tror, at den faar god juridisk Bistand, men i Virkeligheden kun faar den formelle Del af den —, hvis det hurtigt vil vise sig, at dette ikke er godt, saa vil der kunne rettes ved disse Forhold i Fremtiden. Men vi kan ikke blive ved med det uværdige Forhold, at Dommerfuldmægtigene har privat Praksis. Derfor skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse saaledes, som det foreligger, selv om jeg altsaa saa tydeligt som muligt har villet tilkendegive, at vi har vore store Betænkeligheder ved § 4.

Vejen: Ordføreren for det socialdemokratiske Parti talte om, at det havde været vanskeligt at faa denne Sag gennemført i Rigsdagen; og det er rigtigt. Det har været vanskeligt, fordi der har staaet saa mange forskellige stridende Interesser bagved Lovforslaget. Men det ser jo nu ud, som om de stridende Interesser, delvis i alle Tilfælde, kan samles.

De tre første Paragraffer i Lovforslaget har jeg ikke noget særligt at bemærke til. Kun skal jeg nævne § 1, 2det Stykke, hvor der